

— За една ли пара трѣбваше да стана такъв маничък и грозенъ? — помислил си момъкътъ, но нѣмало какво да направи и той трѣгналъ да

е грозенъ и малък. О, Гъделчо, Гъделчо, не те ли е срамъ отъ себе си! Хвърли тая недостойна пара.

Но момъкътъ не искалъ да се раздѣли отъ парата и трѣгналъ по-нататък.

— Ау, ау, — разлаяли се кучетата насреща му. — Гледайте Гъделчо минава, за една златна пара силата си продаде и стана като гушеръ голѣмъ и славенъ.

Много мъчно станало на момъка, но пакъ не хвърлилъ златната пара. Вървѣлъ, стигналъ едно блато.

— Врякъ, врякъ! — завикали жабитѣ. — Гледайте го! Гъделчо минава! За една златна пара хубостъта си продаде.

Много домжнѣло на момъка, че и жабитѣ го презиратъ и той хвърлилъ златната пара въ блатото.

И щомъ я хвърлилъ, отъ блатото излѣзълъ единъ воденъ човѣкъ и му рекълъ:

— Много ти благодаря, момко, че ми спаси живота! Една змия искаше да ме ухапе, но ти съ парата я уби. Кажи, какво искашъ сега да ти дамъ. Единъ купъ злато, или една тояга, дето сама удря.

си иде. Но когато да излѣзе отъ градината, изведнажъ нѣкави гласове се развикали:

— Гледайте, го гледайте! Ние славно се бихме съ великана и живота си дадохме за да спасимъ честъта си, а той отиде да гъделичка петитѣ на великана. Гледайте го какъвъ